

Mark Ashton

**OP
WEG
NAAR
DE
HEMEL**

Met Christus de dood tegemoet

Op weg naar de hemel

Met Christus de dood tegemoet

Mark Ashton

In 2001 kwam mijn moeder bij ons op bezoek in Cambridge. Tijdens een zondagse wandeling naar de kerk viel ze, en brak ze haar heup. In de vier en een half jaar die volgden, stierf ze langzaam een pijnlijke dood. De pijn was niet zozeer lichamelijk, maar meer psychisch. Ze raakte heel geleidelijk haar vrijheid kwijt. Toen ik haar zag sterven, bad ik dat ik nooit zo lang op die manier mijn oude dag door hoefde te brengen. Ze was (overigens niet haar eigen fout) tot steeds minder in staat, een last voor mijn vrouw en familie, en een sta-in-de-weg voor mijn vrienden, *“Zonder tanden, zonder ogen, zonder smaak, zonder alles.”* Ik heb ooit eens tegen de leiders van de kerk van St. Andrew the Great gezegd dat ik niet wilde leven als een last voor hen die om mij geven: slechtgehumeurd, lichtge- raakt, orders snauwend naar mijn vrouw Fiona, terwijl ze me voortduwt in een rolstoel. Eén van hen zei vervolgens dat de enige verandering de rolstoel zou zijn!

Kanker

In de lente van 2007 kreeg ik tijdens onze sabbatical in Nieuw Zeeland pijn in de buurt van de galblaas, zodat ik uiteindelijk in december 2008 naar het ziekenhuis in Addenbrooke moest om de galblaas te laten verwijderen. Maar bij aanvang van de operatie ontdekte de chirurg kanker in de lever, die was uitgezaaid vanuit de galblaas. Opereren en bestralen was niet meer aan de orde. Er was blijkbaar ook geen effectieve chemotherapie voor galblaaskanker. De oncoloog schatte dat ik misschien nog zes tot negen maanden te leven had. Mijn gebed aan mijn moeders sterfbed werd verhoord. Toen de chirurg mij voorzichtig het nieuws bracht, zei ik tegen hem dat wat hij mij net vertelde voor een christen geen slecht, maar goed nieuws is. Het is niet het einde van het verhaal, maar het begin. (Ik zag een denkbeeldig ballonnetje boven zijn hoofd verschijnen waarin stond: "Deze man is in de ontkenningfase!")

Ik heb 62 zeer gelukkige jaren op aarde geleefd en daarvan is Jezus meer dan 40 jaar mijn Heer en Heiland geweest. Ik hoef dus nergens spijt van te hebben. Mijn eerste reactie was toen, en is nog steeds, er een van dankbaarheid. God *heeft* alles goed gedaan, en ik geloof dat Hij dit ook goed doet. Hij haalt mij bij Hem thuis, terwijl ik al mijn vermogens heb, nog steeds actief ben in de bediening, mijn kinderen onafhankelijk zijn met hun eigen echtgenoten en carrières, en mijn vrouw nog steeds de energie en vitaliteit heeft aan een nieuwe levensfase te beginnen.

Onvermijdelijke zorgen

Er zijn zorgen die niet te vermijden zijn. De financiële voorzieningen voor mijn vrouw, als weduwe van een voorganger, zijn slecht (grotendeels mijn eigen fout). Ondanks mijn enorme onvolkomenheid als echtgenoot en vader, vrees ik dat mijn naaste familie mij zal missen. Maar dit

alles bij elkaar genomen, is het geen slechte tijd om te sterven.

En ik heb een waarschuwing ontvangen. Als je eenmaal te horen hebt gekregen dat je dood zal gaan, zijn de maanden daarna geestelijk een heel goede tijd. Het nieuws is een geestelijke opkikker. *“De lange gewoonte van het leven heeft ons afkerig gemaakt van het sterven”*, schreef Sir Thomas Browne. Dat is voor mij als christen zeker werkelijkheid geworden. Op veel manieren was ik er als 20-jarige op 8 februari 1968, een dag na mijn bekering, meer klaar voor om te sterven dan 40 jaar later, in 2008.

Maar de waarschuwing die ik nu heb gekregen, heeft daar verandering in gebracht. Nu zie ik dat veel van wat ik heb nagestreefd en heb gedaan in deze 40 jaar van mijn leven, van twijfelachtige waarde is geweest. Ik ga nu niet meer werken aan mijn reputatie of proberen iets groots te bereiken. Ik besef hoe weinig het er toe doet. Als ik mijn spullen begin op te ruimen, zie ik hoeveel plaats ik ze in mijn leven liet innemen, en hoe weinig ik ze eigenlijk nodig heb. Hoewel ik mijn vrouw financieel beter had willen achterlaten, weet ik nu dat ‘er warmpjes bijzitten’ geen geestelijke steun is voor de jaren die voor haar liggen. Terwijl tastbare dingen bederven en vervagen, worden geestelijke zaken juist duidelijker en helderder. Ik zie mijn zonde heel helder. Ik zie hoe ze nog steeds mijn leven beheerst. Ik bedenk hoe weinig tijd ik nog heb om nog voortgang te boeken tegen mijn trots, mijn ergernis, mijn gemopper en mijn egoïsme. Ik moet de lijntjes nu kort houden, omdat er misschien in dit leven geen tijd meer is om iets goed te maken of sorry te zeggen. De Bijbel spreekt hierover met immer groots gezag en betekenis tot mij. Iedere dag wanneer ik Zijn Woord open, spreekt God

recht tot mijn hart. Het vertelt mij over het leven na dit leven. Ik kan het einde van het leven zien. Het doemt op aan de horizon. Ik word bemoeidigd wanneer ik eraan denk dat het niet lang zal duren voor ik daar ben. Terwijl de afstand tussen mij en de eindstreep kleiner wordt, ga ik nog intenser geloven dat ik het zal halen. Ik weet dat het Gods werk is en niet het mijne dat zorgt dat ik daar kom. Toch is het een geruststelling te weten dat het niet lang meer zal duren, en dat de kans in grote zonde te vallen steeds kleiner wordt. Ik heb steeds minder kans onze roeping op een of andere manier te verloochenen. Die gedachte geeft mij troost. Ik ben mij altijd bewust geweest van de enorme zondigheid van mijn hart en de bedreiging die iedere dag op mij afkomt. Nu zijn er veel minder dagen om met die bedreiging om te gaan dan ik dacht.

Hoop vlak voor de dood

De kansen om anderen over Jezus te vertellen zijn nu ook veel duidelijker en nog belangrijker geworden. Oog in oog met de dood, is er in deze eeuw zo weinig hoop, dat het onderwerp onbespreekbaar is geworden. Maar als je het bericht krijgt dat ik ontving, word je er mee geconfronteerd, of je het wilt of niet. Na een bezoekje aan een kapper in Eastbourne, heb ik geleerd er voorzichtig over te beginnen. Het meisje dat mijn haar knipte, vroeg hoe het met me ging. Ik antwoordde haar dat ik te horen had gekregen dat ik nog slechts een paar maanden te leven had. Ik kreeg gedurende de hele knipbeurt geen woord meer uit haar!

Maar de angst van mensen voor de dood betekent niet dat ze er niet over na hoeven denken en dat zij er zich niet van bewust zijn dat elk leven eindigt in de dood. Het delen van de hoop op eeuwig leven is een prachtig voorrecht, vooral als een niet-gelovige ziet dat het eeuwige le-

ven voor jou als gelovige een werkelijkheid is. Als het gaat om het delen van deze hoop heb ik het niet zo goed gedaan, maar ik ben zo dankbaar voor de kansen die ik krijg om het iets moediger te doen, nu mijn eigen dood nadert. Ik heb geen excuus ze niet te benutten.

De opstanding

Het was voor mij teleurstellend te ontdekken hoeveel medegelovigen worstelen met het vatten van de kracht van onze christelijke hoop. In de eerste hoofdstukken van Handelingen, toen de eerste christelijke preken werden gehouden, werd er een enorme nadruk gelegd op de opstanding (Handelingen 2:24-36; 3:15; 4:2,10; 5:30; 10:39-40; 13: 30; 17:2-3, 31-32). Zo veel zelfs dat toen Paulus in Athene preekte, ze dachten dat hij over meerdere goden sprak - Jezus en *Anastasia* (wat opstanding betekent, Hand.17:18)!

De opstanding speelt in de hedendaagse verkondiging van het Evangelie een kleinere rol. Dat verklaart misschien waarom ik meende bij meerdere medechristenen dezelfde onuitgesproken tekstballonnen te hebben gezien, die ik ook boven het hoofd van de chirurg zag, toen hij mij voor het eerst het nieuws bracht. Zij vinden het moeilijk te geloven dat de opstanding tot het eeuwig leven een vooruitzicht is dat omarmd moet worden. Zij gaan er net als de heidenen van uit dat christenen de dood moeten vrezen en het leven tot elke prijs moeten trachten te verlengen.

Genezing?

Ik vind niet dat het geheel verkeerd is op zoek te gaan naar genezing, maar ik heb dat vooral voor mijzelf niet gewild. Dat heeft sommigen verbaasd. Ik wilde geen dure chemokuren die mijn leven hoogstens met een paar maanden zouden verlengen. Ik hoop niet dat ik de indruk wek lichtzinnig te denken over het vooruitzicht van de dood. Het is de laatste vijand (1 Korinthe 15:26) en alle christenen schrikken er vanzelfsprekend voor terug. Maar het is *“de laatste vijand die tenietgedaan wordt”* en we zijn als gelovigen opgeroepen zijn vernietigende werking te aanvaarden in ons leven en sterven. In dat bekende hoofdstuk (1 Korinthe 15) maakt Paulus duidelijk dat wanneer men niet in de opstanding gelooft, niet alleen de dood, maar ook het leven van gelovigen een bespottung is: *“En als Christus niet is opgewekt, is uw geloof zinloos; u bent dan nog in uw zonden. Dan zijn ook zij die in Christus ontslapen zijn, verloren. Als wij alleen voor dit leven op Christus onze hoop gevestigd hebben, zijn wij de meest beklagenswaardige van alle mensen.”* (1 Korinthe 15:17-19).

Dit is een terrein waar christenen een geweldige kans hebben zich in de huidige maatschappij te onderscheiden. Onze tijdgenoten zijn geobsedeerd door genezing en het kost wat kost rekken van leven. Wat jammer dat wij dat als christenen imiteren! Ze vinden het heerlijk als we praten over de hoop op genezing en de verlichting van lichamelijke pijn. Ze komen in menigten vol verwachting naar onze genezingsdiensten. Maar zodra we spreken over de heerlijkheid die er is na het graf en onze zekere hoop op eeuwig leven, zijn ze van de wijs gebracht, en zijn ze gedwongen te kijken naar hun eigen eeuwige bestemming.

Dus heb ik getracht het goede nieuws van de opstanding te delen met zowel gelovigen als niet-gelovigen. De waarschuwing van mijn dood heeft het voor mij in een veel duidelijker perspectief gezet. Ik heb er spijt van dat ik er gedurende de 37 jaar dat ik voorganger was niet meer nadruk op heb gelegd in mijn preken.

Lichamelijke beproevingen

Deze periode in het leven is vol geestelijk leven, maar lichamelijk is het onvermijdelijk deprimerend. 60 jaar lang had ik de gewoonte dat als ik me niet goed voelde, ging slapen in de wetenschap dat ik me beter zou voelen als ik wakker werd (of, als dat niet het geval is, weer ging slapen totdat ik me beter voelde). Maar te weten dat ik me nooit meer beter zal voelen en dat de volgende morgen altijd een beetje slechter zal zijn dan vandaag, is een heel andere ervaring. De wetenschap dat ik kanker heb, zal nooit verdwijnen. Ik ben me ervan bewust dat ik, ieder moment van elke dag en iedere keer als ik 's morgens wakker word, een beetje sterf. Elke dag is nieuw voor mij. Zal ik 's morgens wakker worden en merken dat ik mijn darmen niet onder controle heb? Of zal ik plotseling onverwachts moeten overgeven midden op de dag? De beproeving is weten dat ik mijzelf nooit meer 'beter' zal voelen, en dat er steeds minder lichamelijke pleziertjes zullen zijn. Om een hele andere reden dan Hamlet zelf, weet ik wat hij bedoelde toen hij zei:

“Hoe vermoeiend, saai, vlak en nutteloos lijken de gewoontes van deze wereld.”

Geen enkel lichamelijk genot geeft nog langer het plezier dat het ooit gaf: eten, inspanning, rust. Geen eetlust meer, slechte stoelgang, moeheid, incontinentie, krampen en de bijwerkingen van steroïden, hebben dit plezier weggenomen. Vermoeidheid voert de boventoon, en lichamelijk genot verdwijnt. Prediker 12 blijft ons er aan herinneren dat we deze fase van het leven allemaal tegemoet gaan.

*“Denk aan uw Schepper in de dagen van uw jeugd,
voordat de kwade dagen komen en de jaren naderen
waarvan u zeggen zult:
Ik vind er geen vreugde in.”
(Prediker 12:1).*

De geneugten van het leven

De vele genoemens die we mogen ervaren en die nu worden weggenomen, herinneren ons eraan dat ze ons in de eerste plaats zijn gegeven. Ik heb nooit recht op ze gehad. Ze zijn nooit van mij geweest. En ik moet mijn Gever gedenken. Prediker gaat verder:

*“Denk aan uw Schepper...
...voordat het zilveren koord verwijderd wordt
en de gouden oliehouder verbrijzeld,
de kruik bij de bron stukgebroken wordt
en het rad bij de waterput verbrijzeld,
het stof terugkeert naar de aarde zoals het was,
en de geest terugkeert
tot God, Die hem gegeven heeft.”
(Prediker 12:6-7)*

Alle aardse dingen zullen spoedig voor altijd verdwenen zijn. Daarom heb ik het gevoel dat ik van sommige moet genieten. Ik realiseer me dat het misschien de laatste keer is dat ik naar een vuurwerkshow kijk of een bepaald uitzicht zie. Het verdriet dat ik dan voel, maakt dat ik God nu voor dit alles nog dankbaarder ben. Het geeft mij een gevoel van spijt dat ik dit alles zo vaak als vanzelfsprekend heb beschouwd.

Maar nog meer dan de rijke beleving van stoffelijke dingen op aarde, realiseer ik me dat het vooral draait om de relatie met mensen. Een vriendelijke neef stelde voor samen weer naar de rivier de Cothi in Carmarthenshire te gaan, waar onze families 25 jaar lang gingen vissen. Op de dag dat we zouden gaan, was ik ziek en moest ik afzeggen. Maar een bezoek aan deze neven kon later alsnog. Ik kwam erachter dat ik liever mijn neven opnieuw wilde leren kennen, in plaats van nog eens te gaan wandelen aan de oevers van die mooie en geweldige rivier, met al zijn magische herinneringen uit mijn jeugd. Mensen zijn belangrijker dan dingen. Het is het achterlaten van mensen dat bij het sterven het meeste pijn doet.

De dood - een verschrikkelijke grens

Op dit punt bestaat er geen twijfel over de wreedheid van de dood. In de menselijke beleving is niets zo verschrikkelijk dan de grens tussen levenden en doden. De mooie praatjes die door valse profeten in de tegenwoordigheid van de dood worden verkocht (dat de geliefde persoon 'gewoon in de aangrenzende kamer' is, en 'dat hij altijd naar ons kijkt', dat zij 'onzichtbaar aanwezig is bij elke familiebijeenkomst') zijn moreel

slecht, omdat zij in tegenspraak zijn met elke menselijke ervaring met de dood, en niet gebaseerd zijn op het Woord van God. De Bijbel is er duidelijk over: *“zoals het voor de mensen beschikt is dat zij eenmaal moeten sterven en dat daarna het oordeel volgt”* (Hebreeënen 9:27). Ieder van ons zal voor God verschijnen om zich voor zijn leven te verantwoorden. Ieder van ons zal in schaamte het hoofd buigen wanneer we ons realiseren dat we veroordeeld moeten worden voor de manier waarop we in Gods wereld hebben geleefd alsof het onze eigen wereld was. Maar hoewel mijn veroordeling is afgekondigd, zal mijn Verlosser ten slotte opstaan (Job 19:25). Jezus zal het onomstotelijke bewijs leveren dat mijn straf volledig is uitgevoerd toen Hij in mijn plaats stierf aan het kruis. Het is mijn relatie met Hem die mij door de dood heen zal leiden en die de enige hoop is die we hebben op eeuwig leven. Hij is de enige die de dood tenietdoet.

De enige relatie

Dus, ondanks de enorme kracht die uitgaat van de liefde van mensen (Hooglied 8:6), zal ze de dood niet kunnen tenietdoen. Er is slechts één relatie die dat kan. Dat is de relatie die achter alle andere relaties staat. Bij alles wat ik heb meegemaakt, heb ik heel veel kracht geput uit de relatie met mijn vrouw (Gods grootste geschenk na Jezus en één die, ondanks al mijn zonden, alleen maar beter is geworden), en uit de relaties met mijn drie kinderen (en drie geweldige aangetrouwde kinderen). Zij zijn de geestelijke steunpilaren geweest die mij kracht gaven. Ik heb met vreugde gezien hoe de kinderen mij voorbij groeiden in hun geloof. Hun geloof (en dat van hun moeder) is mijn grootste geschenk. Maar ik besef dat het eigenlijk niet hun geschenk is aan mij, maar Gods geschenk aan hen en dus Zijn geschenk aan mij via hen. Hij is de relatie die achter alle relaties staat.

Dus is het in relatie met Hem dat ik mijn dood moet begrijpen. Jezus zal hetzelfde blijven, dat is zeker, Hij zal werkelijker en waarachtiger worden dan ooit te voren. Het zal Zijn stem zijn Die mij tot Zich zal roepen (1 Thessalonicenzen 4: 16): Hij zal mij Zelf tot Zich nemen (Johannes 14:3), zodat ik voor altijd bij Hem mag zijn (1 Thessalonicenzen 4: 17). Hij is de Alpha en de Omega (Openbaring1:17-18), het Begin en het Einde (Openbaring 21:6). Er is gezegd dat voor de gelovige het einde van de wereld meer een Persoon is dan een gebeurtenis. Dat is zeker waar aan het eind van het leven. Mijn dood zal de gebeurtenis zijn waarmee mijn lichamelijke leven op aarde eindigt, maar het zal tevens het moment zijn waarop mijn relatie met Jezus volkomen wordt. Die relatie is het enige dat mijn lichamelijke leven zin gaf, en bij mijn dood zal het alles zijn.

De eerste opstanding

De eerste christenen waren er stellig van overtuigd dat de Jezus' opstanding uit de dood Gods omkering is van het vonnis dat wij mensen over Jezus hebben geveld: *“Deze Jezus, Die overeenkomstig het vastgestelde raadsbesluit en de voorkennis van God overgegeven is, hebt u gevangengenomen en door de handen van onrechtvaardigen aan het kruis gespijkerd en gedood. God heeft Hem echter doen opstaan door de weën van de dood te ontbinden, omdat het niet mogelijk was dat Hij daardoor vastgehouden zou worden”* (Handelingen 2:23-24). Mensen spraken hun vonnis uit. God draaide het om door het Zijne te vellen. Zonder de opstanding, zouden we van deze omkering niet weten. Het was Gods beslissende daad Jezus' leven en dood te bevestigen. Het zegt tot iedereen: *“Deze man is de Zoon van God en Hij heeft gedaan waartoe Hij door God gezonden is.”*

Maar dat was 2000 jaar geleden. Hoe kan ik de opstanding net zoals zij begrijpen? Als ik toen had geleefd, had ik bij een ooggetuige kunnen gaan zitten en vragen op hem of haar af kunnen vuren. Dat kan ik nu niet doen. Maar ik heb nu te maken met mijn eigen dood, die mij doet afvragen: is dit het einde of niet? Stap ik het donker en de vernietiging in, waardoor alles wat ik op aarde heb gedaan zonder betekenis wordt? Of is er iets achter het graf? Is er een leven na het leven, dat alle tekortkomingen van ons hedendaagse bestaan zal wegnemen?

Jezus is opgestaan

Mijn dood dwingt mij ertoe naar de opstanding van Jezus te kijken. Voor mij is het niet langer slechts een historisch feit. Voor iedereen die eerlijk zijn dood tegemoet gaat, is dit van cruciaal belang. Totdat ik sterf, weet ik niet wat er na mijn dood zal gebeuren. Maar Jezus is reeds opgestaan. Als ik Hem nu ken, zal ik Hem dan kennen. Hij is mijn zekerheid bij mijn sterven en Zijn opstanding is de kern van het Christendom.

Liefde voor zondaars

We sterven als grote zondaars, die worden gered door de grote genade van een nog grotere God. Lofredes op begrafenissen laten slechts zelden een eerlijk beeld zien van het leven van iemand. Het goede wordt opgehemeld, het slechte weggelaten. Maar als christenen worden herdacht zoals ze werkelijk waren, inclusief hun fouten en stommiteiten, hun slechte humeur en onverdraagzaamheid, hun momenten dat ze ongevoelig waren en onvriendelijk, wordt Christus nog meer verheerlijkt. Want Hij is Degene Die ons ondanks onze zonden heeft gered, Die ons zelfs in onze zwakke momenten lief had. Onze redding is niet de opsom-

ming van onze daden op aarde, maar de daad van een liefhebbende God Die er tussen kwam, en ons redde ongeacht wie we zijn en wat we hebben gedaan. En als Hij ons kan redden, kan Hij iedereen redden! Daarom is het zo belangrijk om realistisch en bijbels naar de dood te kijken. Nu ik dood ga, wil ik zeggen tegen hen waarvan ik hield en die van mij hielden: "Hemel mij niet op - herinner me zoals ik was: Ik was iemand die je soms boos maakte, en waaraan jij je ergerde, je in de steek liet, je kon teleurstellen en kwetsen. Herinner je alsjeblief geen relatie met mij die er niet was. Het was goed, maar het had beter gekund. Ik hield van je, maar ik had meer van je kunnen houden - net zoals jij van mij hield, maar jij meer van mij had kunnen houden. Laten we dus niet vertrouwen op onze liefde voor elkaar. Laten we vertrouwen op Gods liefde voor ons, zodat de verandering in onze relatie als gevolg van mijn dood, jullie relatie met Jezus zal versterken."

Mijn gebed

Ik bid voor mijn familie en vrienden, dat mijn dood hun relatie met Jezus zal versterken en verhelderen.

Mark Ashton was 23 jaar lang de voorganger van de St Andrew the Greatkerk in Cambridge. Hij werd christen tijdens zijn studietijd in Oxford. Hij was toen 20 jaar oud. Hij was getrouwd met Fiona, vader van Chris, Clare en Nick, en opa van Caleb. In december 2008 kreeg Mark te horen dat hij galblaaskanker had en dat deze niet meer te genezen was. Gedurende de 15 maanden die volgden, wilde Mark het goede nieuws van Jezus delen met iedereen die hij ontmoette. Hij trad zijn naderende dood met vertrouwen en zelfs met verwachting tegemoet, vanwege zijn vertrouwen in de opgestane Heer. In april 2010 stierf Mark vredig te midden van zijn familie. Tegen het einde, toen hij niet meer dan één of twee woorden kon uitspreken, herhaalde hij voortdurend de woorden: "Binnenkort thuis".

Ashton, Mark

Op weg naar de hemel

Mark Ashton

Heverlee: Centrum voor Pastorale Counseling v.z.w.

2013. - 14 p.; 21 cm.

ISBN 90-71813-56-6

Doelgroep: christenen

Onderwerpen: dood, sterven, ziekte

NUR 707

De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling.

Dit boek is een vertaling van:

Mark Ashton, On my way to heaven, uitgegeven door 10 Publishing, een divisie van 10ofthose.com, Chorley, Groot Brittanië.

© 10Publishing 2010 Mark Ashton

© 2013, Centrum voor Pastorale Counseling v.z.w.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag gereproduceerd worden, op welke wijze dan ook, met uitzondering van korte aanhalingen in besprekingen, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgave:

Centrum voor Pastorale Counseling v.z.w.

Tervuursesteenweg 192

3001 Leuven/Heverlee

België

ISBN 90-71813-56-6

Grafische vormgeving:

Martin den Dikken (De Hoop Media)

Dit e-book is gratis verkrijgbaar op de website van het Centrum voor Pastorale Counseling.

De uitgave is een onderdeel van het project 'Hoop in verdriet'

www.pastoralecounseling.org

Een boodschap van hoop oog in oog met de dood

Is het werkelijk mogelijk om de laatste fasen van ons aards leven met vertrouwen en zonder angst tegemoet te treden?

Mark Ashton beschrijft zijn eigen ervaring met een nabije dood wegens een ongeneeslijke kanker. Echt vertrouwen wordt gevonden in de opstanding van Jezus Christus, een gebeurtenis die, ook al vond ze 2.000 jaar geleden plaats, diepgaande gevolgen heeft voor ons vandaag.

www.pastoralecounseling.org

hoop in
verdriet
In de schoolplaats van de Allerhoogste

ISBN 978-90-71813-56-6

